

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
14. juli 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
Forenede sager C-316/16 og C-424/16	B m.fl. (tidligere Vomero) Sag C-316/16, B, vedrører: Er det på forhånd udelukket, at idømmelsen og den efterfølgende fuldbyrdelse af en fængselsstraf kan føre til, at den tætte integration af en unionsborger, der indrejste i værtsmedlemsstaten i en alder af tre år, kan anses for afbrudt, således at der ikke foreligger et uafbrudt ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38 1, og at der derfor ikke skal ydes beskyttelse mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38, når unionsborgeren efter indrejsen i en alder af tre år har tilbragt hele sit liv i den pågældende værtsmedlemsstat, ikke længere har nogen tilknytning til den medlemsstat, hvor han er statsborger, og lovovertrædelsen, der har ført til idømmelse og fuldbyrdelse af en fængselsstraf, først er blevet begået efter 20 års ophold? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Skal den fængselsstraf, der er blevet idømt for den lovovertrædelse, der er anledning til udsendelsen, lades ude af betragtning ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt fuldbyrdelsen af en fængselsstraf fører til, at den tætte integration afbrydes? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares benægtende: Hvilke kriterier er afgørende for, om den pågældende unionsborger i et sådant tilfælde alligevel er omfattet af beskyttelsen mod udsendelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/38? Såfremt spørgsmål 1 og 2 besvares	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	17.07.17

	<p>benægtende: Findes der ufravigelige EU-retlige bestemmelser vedrørende fastsættelsen af det »tidspunkt, hvor spørgsmålet om udsendelse opstår«, og hvor der skal foretages en samlet vurdering af den pågældende unionborgers situation med henblik på at efterprøve, i hvilket omfang det forhold, at opholdet har været afbrudt i løbet af de ti år, der går forud for udsendelsen af den pågældende, afskærer denne fra den øgede beskyttelse?</p> <p>Sag C-424/16, Vomero vedrører:</p> <p>1) Afhænger den særlige beskyttelse i henhold til artikel 28, stk. 3, litra a), [i dir/ektiv 2004/38/EF] af retten til tidsubegrænset ophold som omhandlet i artikel 16 og artikel 28, stk. 2? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges endvidere følgende spørgsmål med henblik på præjudiciel afgørelse: 2) Beregnes opholdsperioden i de ti forudgående år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), som a) en almindelig kalenderperiode, der beregnes fra den relevante dato (her afgørelsen om udvisning), der omfatter eventuelle perioder med fravær eller fængsling, eller b) en potentielt afbrudt periode, der beregnes ved at regne tilbage fra den relevante dato og lægge perioder sammen, hvor den pågældende ikke var fraværende eller i fængsel, med henblik på eventuelt at nå frem til et samlet forudgående ophold på ti år? 3) Hvorledes er forholdet mellem vurderingen af, hvorvidt der har været ophold i ti år som omhandlet i artikel 28, stk. 3, litra a), og den samlede vurdering af forbindelse med hensyn til integration?</p>			
C-225/16	<p>Ouhrami</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning, såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>26.07.17</p>

C-255/16	<p>Falbert (sag forelagt af Københavns Byret)</p> <p>Sagen vedrører: Er der tale om en forskrift, som skal notificeres i medfør af artikel 8, stk. 1, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 2, nr. 5, og nr. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, når følgende lægges til grund: a) der skal gennemføres en lov om ændring af en lov om visse spil, lotterier og væddemål, ved hvilken ændringslov der skal gennemføres en bestemmelse om straf bl.a. for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "udbyder spil, lotterier eller væddemål her i landet uden at have bevilling efter § 1", og for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "reklamerer for spil, lotterier eller væddemål, der ikke er omfattet af en bevilling efter § 1", og b) det fremgår af bemærkningerne til forslaget til ændringsloven, at det med de nævnte strafbestemmelser har været hensigten dels at præcisere eller indføre et forbud mod spil, som på internettet udbydes af udenlandske spilleelskaber, og som er rettet direkte mod det danske marked, dels at forbyde reklamering bl.a. for spil, der udbydes på internettet af udenlandske spilleelskaber, idet det af samme lovbemærkninger fremgår, at der efter de regler, der gjaldt for ændringerne ikke er tvivl om, at foranstaltning af spil er ulovligt, hvis et udenlandsk spilleelskab anvender salgskanaler, hvor spillet rent fysisk sælges inden for Danmarks grænser, men der er mere tvivl om, hvorvidt udenlandske spil, der retter sig mod danske spillere og rent fysisk er placeret uden for Danmark, også er omfattet af bestemmelsen, og der derfor er brug for at præcisere, at disse spil er omfattet. Videre fremgår det af bemærkningerne, at det foreslås at indføje et reklameforbud mod spil, lotterier og væddemål, som ikke har bevilling efter denne lov, og at ændringen er i overensstemmelse med det gældende forbud i hestevæddeløbslovens § 12, stk. 3, men er en præcisering af den gældende tips- og lottolovs § 10, stk. 4. Det fremgår videre af bemærkningerne, at forbudet skal sikre de spilleudbydere, der har en bevilling fra de danske myndigheder mod konkurrence fra selskaber, der ikke har en sådan bevilling og dermed ikke lovligt kan udbyde eller formidle spil i Danmark.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	26.07.17
C-442/16	<p>Gusa</p> <p>1. Bevarer en unionsborger, som 1) er statsborger i en anden medlemsstat, 2) lovligt har opholdt sig i og arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende i en værtsmedlemsstat i omkring fire år, 3) er ophørt med at arbejde eller med sin erhvervsaktivitet som følge af mangel på arbejde og 4) har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, sin status som selvstændig erhvervsdrivende i henhold til artikel</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	26.07.17

	<p>7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF enten i medfør af direktivets artikel 7, stk. 3, litra b), eller på anden måde? 2. Hvis ikke, bevarer han da sin ret til ophold i værtsmedlemsstaten uden at han opfylder kriterierne i artikel 7, stk. 1, litra b) eller c), i direktiv 2004/38/EF, eller er han kun beskyttet mod udsendelse i henhold til artikel 14, stk. 4, litra b), i direktiv 2004/38/EF? 3. Hvis ikke, er et afslag på ydelse til arbejdssøgende (som er en særlig, ikke-bidragspligtig kontantydelse i henhold til artikel 70 i forordning nr. 883/2004/EF) i forhold til en sådan person, fordi vedkommende ikke har kunnet dokumentere en ret til at opholde sig i værtsmedlemsstaten, forenelig med EU-retten, og navnlig artikel 4 i forordning nr. 883/2004/EF?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-213/15 P	<p>Patrick Breyer mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: Den appellerede dom ophæves. Der træffes endelig afgørelse i sagen, og søgsmålet forkastes. Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen	Dom	18.07.17
C-143/16	<p>Abercrombie & Fitch Italia 1. Den Europæiske Unions domstol forelægges i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følgende præjudicielle spørgsmål: Er den nationale bestemmelse i artikel 34 i lovdekret nr. 276/2003, hvorefter vikarkontrakt under alle omstændigheder kan indgås med henblik på arbejdsydelser udført af personer under 25 år, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i direktiv 2000/78 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1)?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.07.17
T-742/15 P	<p>DD mod FRA (appel) Påstande: — Personalerettens dom af 8. oktober 2015 i de forenede sager F-106/13 og F-25/14 ophæves delvist. — Følgelig: — annulleres de to afgørelser truffet af FRA (om at pålægge appellanten en irettesættelse og om at bringe hans ansættelseskontrakt til ophør), ikke kun af processuelle grunde, men ligeledes på grundlag af de øvrige anbringender, der er anført under proceduren i første instans. — tilkendes appellanten en passende erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade, som blev forvoldt ved den administrative undersøgelses samt irettesættelsens åbenbare ulovlighed og uretmæssige karakter. Denne ikkeøkonomiske skade er efter ret og billighed opgjort til 15 000 EUR. — tilkendes appellanten en passende erstatning for den</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.07.17

	<p>lidte ikke- økonomiske skade, som blev forvoldt ved den ulovlige procedure med henblik på og afgørelse om at bringe ansættelseskontrakten til ophør. Denne ikkeøkonomiske skade er efter ret og billighed opgjort til 50 000 EUR.</p> <p>— FRA tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-187/16	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig</p> <p>Påstande: 1) Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og 56 TEUF, henholdsvis artikel 4, sammenholdt med artikel 11-37 i direktiv 92/50/EØF (1) og artikel 14, 20 og 23-55 i direktiv 2004/18/EF (2), for så vidt som — den har tildelt tjenesteydelseskontrakter vedrørende fremstilling af visse dokumenter, såsom pas med chips, nødpas, opholdstilladelser, identitetskort, pyrotekniske tilladelser, kørekort i kreditkortformat og registreringsattester i kreditkortformat under og over de i direktiv 92/50/EØF og direktiv 2004/18/EF gældende tærskler i perioden før og efter gennemførelsen af direktiv 2004/18/EF direkte til Österreichische Staatsdruckerei GmbH, og — den har opretholdt nationale bestemmelser, navnlig § 2, stk. 3, i forbundslov om ændring af Österreichische Staatsdruckereis retsforhold, som forpligter de ordregivende myndigheder til udelukkende at tildele disse tjenesteydelseskontrakter udelukkende til Österreichische Staatsdruckerei GmbH. 2) Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	GA	20.07.17
C-201/16	<p>Shiri</p> <p>1.) Skal bestemmelserne vedrørende retten til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser vedrørende overførsler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, navnlig artikel 27, stk. 1, på baggrund af 19. betragtning fortolkes således, at en asylansøger kan gøre gældende, at ansvaret overgår til den anmodende medlemsstat på grund af udløbet af overførselsfristen på seks måneder (artikel 29, stk. 1, i forordning nr. 604/2013)? Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: 2.) Overgår ansvaret i henhold til artikel 29, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 604/2013 alene med udløbet af overførselsfristen, eller kræver en ansvarsovergang på grund af fristens udløb også, at den ansvarlige medlemsstat afviser pligten til at overtage eller tilbagetage den pågældende person?</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	20.07.17
C-256/16	<p>Deichmann</p> <p>Er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/223 af 17. februar 2016 om fastlæggelse af en procedure for vurdering af en række anmodninger</p>	<p>Erhvervsstyrelsen SKAT</p>	GA	20.07.17

	om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam og om gennemførelse af Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 gyldig?			
C-357/16	<p>Gelvora</p> <p>1. Er retsforholdet mellem et selskab, der har erhvervet rettigheder til en gæld i henhold til en aftale om overdragelse af krav, og en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale, omfattet af anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, når selskabet foretager gældsinddrivelseshandlinger? 2. Såfremt svaret på spørgsmål 1 er bekræftende, omfatter udtrykket »produkt« i direktivets artikel 2, litra c), da handlinger foretaget i forbindelse med udøvelsen af rettigheder til gæld, der er erhvervet i henhold til aftalen om overdragelse af krav, i sammenhæng med gældsinddrivelse hos en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale indgået med den oprindelige kreditor? 3. Er retsforholdet mellem et selskab, der har erhvervet rettigheder til en gæld i henhold til en aftale om overdragelse af krav, og en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale, og hvilken gældsbyrde allerede er blevet fastslået ved en endelig retsafgørelse og overgivet til fogeden med henblik på fuldbyrdelse, omfattet af direktivets anvendelsesområde, når selskabet foretager parallelle gældsinddrivelseshandlinger? 4. Såfremt svaret på spørgsmål 3 er bekræftende, omfatter udtrykket »produkt« i direktivets artikel 2, litra c), da handlinger foretaget i forbindelse med udøvelsen af rettigheder til gæld, der er erhvervet i henhold til aftalen om overdragelse af krav, i sammenhæng med gældsinddrivelse hos en fysisk person, hvis gældsbyrde er opstået i henhold til en forbrugerkreditaftale indgået med den oprindelige kreditor og er blevet fastslået ved en endelig retsafgørelse og overgivet til fogeden med henblik på fuldbyrdelse?</p>	Forbrugerombudsmanden	Dom	20.07.17
C-393/16	<p>Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne</p> <p>1) Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at deres anvendelsesområde også omfatter tilfælde, hvor den beskyttede oprindelsesbetegnelse anvendes som del af en betegnelse for en fødevarer, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	20.07.17

	<p>produktspecifikationerne? 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at benyttelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse som del af en betegnelse for en fødevare, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne, udgør en udnyttelse af oprindelsesbetegnelsens omdømme, hvis betegnelsen for fødevareren svarer til den sædvanlige betegnelse i den relevante kundekreds, og ingrediensen er tilsat i en mængde, som er tilstrækkelig til at give produktet en væsentlig egenskab? 3) Skal artikel 118m, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at anvendelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse under de i andet spørgsmål beskrevne omstændigheder udgør en uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning? 4) Skal artikel 118m, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at de kun finder anvendelse på falske eller vildledende betegnelser, som i den relevante kundekreds kan give et fejlagtigt indtryk af produktets geografiske oprindelse?</p>			
C-416/16	<p>Piscarreta Ricardo</p> <p>1) Finder artikel 1 i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001, navnlig dennes [stk. 1,] litra b), anvendelse i en situation som i den foreliggende sag, hvor en kommunal virksomhed (hvis eneste aktionær er kommunen) opløses i henhold til en afgørelse truffet af en kommunes udøvende organ, idet virksomhedens aktiviteter overføres dels til kommunen, dels til en anden kommunal virksomhed (hvis virksomhedsformål blev ændret med henblik herpå, og som også ejes af kommunen alene), dvs. kan det antages, at der under sådanne omstændigheder har fundet en overførsel sted af en virksomhed eller bedrift som omhandlet i det nævnte direktiv? 2) Er en arbejdstager, der ikke faktisk udøver sin funktion (navnlig henset til, at den pågældende har orlov), omfattet af begrebet »arbejdstager« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d), i direktiv 2001/23, og overgår rettighederne og forpligtelserne i henhold til ansættelseskontrakten dermed til erhververen som omhandlet i det nævnte direktivs artikel 3, stk. 1? 3) Er det foreneligt med EU-retten at fastsætte begrænsninger for overførslen af arbejdstagere, navnlig for så vidt angår ansættelsesforholdets karakter eller dets varighed, i forbindelse med overførsel af en virksomhed eller bedrift, navnlig dem, der er omfattet af artikel 62, stk. 5, 6 og 11, i RJAEL [retlig ordning for lokale virksomheders aktivitet og lokale myndigheders kapitalandele]?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	20.07.17

C-434/16	Nowak 1 Kan oplysninger, der er nedskrevet/givet som svar af en deltager i forbindelse med en faglig prøve, være personoplysninger som omhandlet i direktiv 95/46/EF? 2 Hvis svaret på det første spørgsmål er, at alle eller nogle af sådanne oplysninger kan være personoplysninger som omhandlet i direktivet, hvilke faktorer er da relevante for at afgøre, om en sådan besvarelse i givet tilfælde er personoplysninger, og hvilken vægt bør sådanne faktorer tillægges?	Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	20.07.17
T-143/15	Spanien mod Europa-Kommissionen Delvis annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 16. januar 2015 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), for så vidt som herfra udelukkes: 1. den støtte, der er modtaget af Spanien til regionen Andalusien med et beløb på i alt 3 586 250,48 EUR plus 1 866 977,31 EUR (afkoblet direkte støtte) i regnskabsårene 2009 og 2010. 2. de udgifter, som Kongeriget Spanien har afholdt med hensyn til regionen Castilla og León med et beløb på 2 123 619,66 EUR (1 479,90 euros + 978 849,95 EUR + 12 597,37 EUR + 1 720,85 EUR + 1 096 710,18 EUR + 32 261,41 EUR) med hensyn til begrebet »naturbetingede ulemper« og »landbrugsmiljøvenlige foranstaltninger« i regnskabsårene 2010 og 2011, og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	20.07.17
A-1/15	UDTALELSE 1/15 Spørgsmålet vedrører foreneligheden med traktaterne af den påtænkte aftale mellem Den Europæiske Union og Canada om overførsel og behandling af passagerlisteoplysninger, og navnlig følgende spørgsmål: Er den påtænkte aftale forenelig med traktatens bestemmelser (artikel 16 i TEUF) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 7 og 8 samt artikel 52, stk. 1), for så vidt angår individets ret til beskyttelse af personoplysninger? Er artikel 82, stk. 1, litra d), og artikel 87, stk. 2, litra a), i TEUF den rette hjemmel for Rådets retsakt om indgåelse af den påtænkte aftale, eller skal denne retsakt have artikel 16 i TEUF som retsgrundlag?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Udtalelse	26.07.17
C-599/14 P	Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: Den appellerede dom ophæves. Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, der er genstand for denne appel, og appellanten frifindes. Sagsøgeren i de forenede sager T-208/11 og T-508/11 tilpligtes at betale Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger i forbindelse med den sag og den foreliggende appelsag	Udenrigsministeriet	Dom	26.07.17

C-79/15 P	Hamas mod Rådet (appel) Retten dom i sag T-400/10 annulleres. Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, som er genstand for denne appel og sagsøgeren i sag T-400/10 tilpligtes at betale de af Rådet afholdte omkostninger i første instans og i forbindelse med denne appel.	Udenrigsministeriet	Dom	26.07.17
C-389/15	Application – European Commission against Council of the European Union The annulment of the decision of the Council of 7 May 2015 authorising the opening of negotiations on a revised Lisbon Agreement on Appellations of Origin and Geographical Indications as regards matters falling within the competence of the European Union.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og varemærkestyrelsen	GA	26.07.17
C-518/15	Matzak – Skal artikel 17, stk. 3, litra c), nr. iii), i direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at den giver medlemsstaterne ret til at udelukke visse kategorier af brandmænd ansat af det offentlige brandvæsen fra alle bestemmelserne til gennemførelse af dette direktiv i national ret, herunder de bestemmelser, hvorved arbejdstid og hviletid defineres? – For så vidt som direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden ikke indeholder minimumsstandarder, skal det da fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at den nationale lovgiver opretholder eller vedtager en bredere definition af arbejdstid? – Henset til artikel 153, stk. 5, TEUF og målene med direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, skal dette direktivs artikel 2, for så vidt som det definerer de vigtigste begreber, der anvendes i direktivet, bl.a. arbejdstid og hviletid, da fortolkes således, at det ikke finder anvendelse på begrebet arbejdstid, der gør det muligt at fastsætte lønnen i forbindelse med tilkaldevagt? – Udgør direktiv 2002/88 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden en hindring for, at tilkaldevagt betragtes som arbejdstid, når de krav, der stilles til arbejdstageren i denne vagtperiode (f.eks. forpligtelsen til at reagere på arbejdsgiverens opkald inden for en frist på 8 minutter), selv om den udføres i arbejdstagerens hjem, i betydeligt omfang begrænser dennes mulighed for at udføre andre aktiviteter?	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.07.17
C-643/15	Den Slovakiske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: — Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. september 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse (1) annulleres. — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	26.07.17

C-647/15	Ungarn mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: — Rådets afgørelse (EU) 2015/1601 af 22. december 2015 om midlertidige foranstaltninger til fordel for Italien og Grækenland på området international beskyttelse (1) (herefter »den anfægtede afgørelse«) annulleres. — Subsidiært: den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt, som den vedrører Ungarn. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	26.07.17
C-670/15	Šalplachta Kræver en fysisk persons ret til effektiv domstolsadgang i grænseoverskridende tvister som omhandlet i artikel 1 og 2 i Rådets direktiv 2003/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art, at den retshjælp, som ydes af Forbundsrepublikken Tyskland, omfatter ansøgerens udlæg til oversættelse af erklæringen og bilagene til ansøgningen om retshjælp, når ansøgeren samtidig med sagsanlægget søger om retshjælp ved den ret, hvor sagen føres, og som også har kompetence som modtagende myndighed som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, litra b), og ansøgeren selv har fået udfærdiget oversættelsen?	Justitsministeriet	Dom	26.07.17
C-696/15 P	Den Tjekkiske Republik mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Forordning nr. 885/2013 (1) og forordning nr. 886/2013 (2) annulleres i deres helhed. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Subsidiært: — Den appellerede dom ophæves. — Artikel 3, stk. 1, artikel 8 og artikel 9, stk. 1, litra a), i forordning nr. 885/2013 og artikel 5, stk. 1, artikel 9 og artikel 10, stk. 1 litra a), i forordning nr. 886/2013 annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	26.07.17
C-175/16	Hälvä e.a. Skal artikel 17, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at dens anvendelsesområde kan omfatte et arbejde som det ovenfor beskrevne i et børnehus, hvori arbejdstageren fungerer som afløser for erstatningsforældre til børn, der er i det offentlige varetægt, på erstatningsforældrenes fridage, i disse perioder bor sammen med [org. s. 21] børnene under familielignende forhold og i disse perioder selvstændigt sørger for børnenes og familiens behov på samme måde, som forældre generelt gør?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	26.07.17
Forenede sager C-196/16 og	Comune di Corridonia m.fl. Sagen vedrører: Henset til bestemmelserne i artikel 191 TEUF og artikel 2 i direktiv 2011/92/EU, kan iværksættelse af en screening med henblik på	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.07.17

C-197/16	<p>afgørelsen af, om der skal foretages en vurdering af indvirkningerne på miljøet (og en eventuel gennemførelse af en sådan undersøgelse) efter anlægget er blevet opført, anses for forenelig med EU-retten, når en national retsinstans har annulleret tilladelsen med henvisning til, at projektet ikke har været genstand for en screening med henblik på afgørelsen af, om der skulle foretages en vurdering af indvirkningerne på miljøet, idet [org. s. 16] bestemmelser i national ret, der var i strid med EU-retten, fastslog, at det var uforment at foretage en sådan screening?</p>			
C-226/16	<p>Eni e.a.</p> <p>– Skal artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 994/2010 af 20. oktober 2010 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat pålægger naturgasleverandører yderligere forpligtelser ved at lade kunder, der ikke er nævnt i samme forordnings artikel 2, stk. 1, være omfattet af »de beskyttede kunder«, hvis forbrug bidrager til at definere rækkevidden af den lagringspligt, der har til formål at sikre kontinuiteten i forsyningen? – Skal artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 994/2010 af 20. oktober 2010 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat pålægger naturgasleverandører krav vedrørende den lagrede gasmængde, udtrækningskapaciteten og den lagringskapacitet, der er erhvervet for de rettigheder, der svarer til størrelsen af det lager, der skal holdes på denne medlemsstats område, når det i denne bestemmelse samtidig foreskrives, at ministeren i forbindelse med vurderingen af en leverandørs lagringskapacitet skal tage hensyn til de andre reguleringsinstrumenter, som den pågældende råder over?</p>	Energistyrelsen	GA	26.07.17
C-230/16	<p>Coty Germany</p> <p>1) Kan selektive distributionssystemer, som er rettet mod salg af luksus og prestigevarer, og som primært tjener til at sikre varernes »image af luksus«, udgøre et konkurrenceelement, som er foreneligt med artikel 101, stk. 1, TEUF? 2) Hvis første spørgsmål besvares bekræftende: Kan det udgøre et konkurrenceelement, som er foreneligt med artikel 101, stk. 1, TEUF, hvis medlemmer af et selektivt distributionssystem, der opererer i detailledet, generelt forbydes at involvere eksterne virksomheder i forbindelse med internetsalg på en måde, som er synlig udefra, uden at det er afgørende, om producentens legitime kvalitetskrav tilsidesættes i det konkrete tilfælde? 3) Skal artikel 4, litra b), i forordning (EU) nr. 330/2010 fortolkes således, at et forbud mod at involvere eksterne virksomheder i forbindelse med internetsalg på en måde, som er synlig udefra, som pålægges medlemmerne af et selektivt distributionssystem, der opererer i detailledet, udgør en tilsigtet begrænsning af detailhandlerens kundegruppe? 4) Skal artikel 4, litra c), i forordning (EU) nr. 330/2010 fortolkes</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	26.07.17

	således, at et forbud mod at involvere eksterne virksomheder i forbindelse med internetsalg på en måde, som er synlig udefra, som pålægges medlemmerne af et selektivt distributionssystem, der opererer i detailløst, udgør en tilsigtet begrænsning af passivt salg til slutbrugere?			
C-277/16	<p>Polkomtel</p> <p>1. Skal artikel 13 sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder, når de pålægger en udbyder med stærk markedsposition forpligtelser vedrørende omkostningsbaserede priser, for at fremme effektiviteten og skabe holdbar konkurrence har beføjelse til at fastsætte prisen for de tjenesteydelser, der er omfattet af denne forpligtelse, på et niveau, der er lavere end de omkostninger, som udbyderen har afholdt i forbindelse med tjenesteydelsen, som er verificeret af de nationale tilsynsmyndigheder, og som anerkendes at have en årsagssammenhæng med denne tjenesteydelse? 2. Skal artikel 13, stk. 3, sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse sammenholdt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder har beføjelse til at pålægge udbyderen, som er forpligtet til at fastsætte omkostningsbaserede priser, en forpligtelse til at fastsætte priserne årligt ud fra de seneste omkostningsdata og forelægge den på denne måde fastsatte pris samt omkostningsbegrundelsen for de nationale tilsynsmyndigheder til verificering, før prisen introduceres på markedet? 3. Skal artikel 13, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse sammenholdt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder kun kan forlange, at en udbyder, som er forpligtet til at udbyde omkostningsbaserede priser, skal tilpasse prisen, hvis udbyderen i første omgang selvstændigt har fastsat prisen og er begyndt at anvende den, eller således, at tilsynsmyndighederne også er berettiget til dette, hvis udbyderen ganske vist anvender den pris, som de nationale tilsynsmyndigheder tidligere har fastsat, men det fremgår af omkostningsbegrundelsen for den næste indberetningsperiode, at den pris, som de nationale tilsynsmyndigheder tidligere har fastsat,</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	26.07.17

	overstiger udbyderens omkostninger?			
C-358/16	<p>UBS et Alain Hondequin, Holzem, et consorts</p> <p>1. Dækker den undtagelse, der gælder for »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, som findes såvel sidst i artikel 54, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF som først i dette direktivs artikel 54, stk. 3, navnlig på baggrund af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), som fastslår princippet om god forvaltning, en situation, som i henhold til national lovgivning er omfattet af en administrativ sanktion, men som med henblik på den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (»EMRK«) anses for at henhøre under straffelovgivningen, såsom den i hovedsagen omhandlede sanktion, som er pålagt af den nationale regulerende myndighed – den nationale tilsynsmyndighed – og som består i at pålægge et medlem af det nationale advokatsamfund at ophøre med at udøve et hverv som medlem af ledelsen eller noget andet hverv, som er underlagt et krav om godkendelse, i en enhed, som er underlagt den pågældende myndigheds tilsyn, og pålægge den pågældende at træde tilbage fra alle sådanne hverv snarest muligt? 2. For så vidt som den førnævnte administrative sanktion, der betragtes som sådan i national ret, henhører under en administrativ procedure, i hvilket omfang er den forpligtelse til at opretholde tavshedspligten, som en national tilsynsmyndighed kan påberåbe sig i henhold til artikel 54 i direktiv 2004/39/EF, da betinget af kravene vedrørende retfærdig rettergang, herunder adgang til effektive retsmidler, således som de følger af chartrets artikel 47, set i forhold til de parallelle krav, som følger af EMRK's artikel 6 og 13 om retfærdig rettergang og adgang til effektive retsmidler, samt de garantier, som er fastslået i chartrets artikel 48, navnlig med henblik på aktindsigt for den person, som er blevet pålagt den administrative sanktion, i alle sagens akter hos den myndighed, der har pålagt den administrative sanktion, og som samtidig er den nationale tilsynsmyndighed, med henblik på at forsvare de interesser og borgerlige rettigheder, som tilkommer den person, som er blevet pålagt sanktionen?</p>	Justitsministeriet	GA	26.07.17
C-490/16	<p>A.S.</p> <p>1) Finder domstolsbeskyttelsen som omhandlet i artikel 27 i forordning nr. 604/2013 også anvendelse i forbindelse med fortolkningen af betingelserne for at anvende det kriterium, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, når en medlemsstat træffer afgørelse om ikke at</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	26.07.17

	<p>behandle en ansøgning om international beskyttelse på et tidspunkt, hvor en anden medlemsstat allerede har påtaget sig ansvaret for at behandle ansøgerens ansøgning på samme grundlag, og når ansøgeren har anfægtet denne afgørelse? [Org. s. 11] 2) Skal betingelsen om ulovlig passage som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 fortolkes uafhængigt og selvstændigt eller sammenholdt med artikel 3, nr. 2), i direktiv 2008/115 om tilbagesendelse og Schengengrænsekodeksens artikel 5, der definerer begrebet ulovlig grænsepassage, og skal denne fortolkning anvendes på artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013? 3) Skal begrebet ulovlig passage som omhandlet i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 i lyset af besvarelsen af det andet spørgsmål og under hensyn til omstændighederne i den foreliggende sag fortolkes således, at der ikke sker ulovlig grænsepassage, når en medlemsstats offentlige myndigheder organiserer grænsepassagen med henblik på at sikre gennemrejse til en anden EU-medlemsstat? 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 604/2013 da som følge heraf fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsstatsborger tilbageføres til den stat, hvori den pågældende oprindeligt er indrejst på EU's område? 5) Skal artikel 27 i forordning nr. 604/2013 fortolkes således, at de frister, der er fastsat i artikel 13, stk. 1, og artikel 29, stk. 2, afbrydes, når ansøgeren har udøvet sin ret til domstolsbeskyttelse, og navnlig når dette også indebærer forelæggelsen af et præjudicielt spørgsmål, eller når den nationale ret afventer Den Europæiske Unions Domstols besvarelse af et sådant spørgsmål, der er forelagt i en anden sag? Subsidiært spørges, om disse frister løber i et sådant tilfælde, selv om den ansvarlige medlemsstat imidlertid ikke har ret til at afslå at modtage den pågældende?</p>			
C-519/16	<p>Superfoz</p> <p>1) Kan artikel 27, stk. 10, i forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004, eller andre af Den Europæiske Unions retsregler eller generelle principper, som Den Europæiske Unions Domstol måtte finde relevante, fortolkes således, at bestemmelsen eller princippet er til hinder for en national bestemmelse, hvorved der indføres en afgift til finansiering af den offentlige fødevarer sikkerhedskontrol, som alene skal betales af detailhandlere, der sælger fødevarer eller en kombination af fødevarer og nonfood-produkter, uden at den pågældende afgift vedrører en specifik offentlig kontrolforanstaltning, der iværksættes i tilknytning til eller til fordel for de afgiftspligtige? 2) Skal spørgsmålet besvares anderledes, såfremt der i stedet for en afgift var blevet fastsat et beløb, som skulle indbetales til en offentlig myndighed af de samme afgiftspligtige virksomheder med henblik på dækning af udgifterne til fødevarer kvalitetskontrol, om</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.07.17

	<p>end formålet med fastsættelsen af dette beløb alene ville være at udvide ansvaret for finansieringen af denne kontrol til samtlige aktører i fødevarerkæden? 3) Er der tale om statsstøtte, som i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF er uforenelig med det indre marked, for så vidt som den fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, når visse erhvervsdrivende fritages for en fødevareressikkerhedsafgift, som alene skal betales af bestemte detailhandlere, der sælger fødevarer eller en kombination af fødevarer og nonfoodprodukter (navnlig større virksomheder, der driver detailhandel med fødevarer), og som anvendes til finansiering af de udgifter, der er forbundet med udførelsen af offentlig kontrol på området for fødevareressikkerhed, dyrebekyttelse og -sundhed samt plantebekyttelse og -sundhed, eller udgør fritagelsen for den nævnte afgift i det mindste ikke en integrerende del af en statsstøtte, som skal anmeldes til Europa-Kommissionen i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF? 4) Er EU-rettens principper, herunder navnlig lighedsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling, princippet om fri konkurrence (herunder forbuddet mod omvendt forskelsbehandling) samt friheden til at oprette og drive egen virksomhed, til hinder for en national bestemmelse, hvorefter: a) pligten til at betale [TSAM] alene pålægges større virksomheder, der beskæftiger sig med detailhandel med fødevarer? b) forretninger eller mikrovirksomheder med et salgsareal på mindre end 2 000 m², som ikke indgår i en koncern, og som ikke tilhører en virksomhed, der anvender et eller flere ordmærker, og som på nationalt plan råder over et samlet salgsareal på mindst 6 000 m², er undtaget fra [TSAM's] anvendelsesområde?</p>			
C-646/16	<p>Jafari Uddrag af de præjudicielle spørgsmål: 1. Skal der ved fortolkningen af artikel 2, litra m), artikel 12 og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning), herefter »Dublin III-forordningen«, tages hensyn til andre retsakter, med hvilke Dublin III-forordningen har berøringspunkter, eller skal disse bestemmelser tillægges en betydning uafhængigt heraf? 2. Såfremt Dublin III-forordningens bestemmelser skal fortolkes uafhængigt af andre retsakter: a) Skal den omstændighed, at en medlemsstat under de forhold, der foreligger i hovedsagerne, og som er kendetegnet ved, at de fandt sted i en periode, hvor de nationale myndigheder i de stater, der spillede den største rolle i denne forbindelse, stod over for et usædvanligt stort</p>	<p>Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Udenrigsministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>26.07.17</p>

	<p>antal personer, der ønskede at rejse gennem deres område, reelt har accepteret en indrejse på sit område, der alene fandt sted med henblik på at rejse gennem den pågældende medlemsstat og ansøge om international beskyttelse i en anden medlemsstat, anses for »visum« som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 2, litra m), og artikel 12? Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares bekræftende: b) Skal det med hensyn til den reelle accept af indreisen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« har mistet sin gyldighed ved udreisen fra den pågældende medlemsstat? c) Skal det med hensyn til den reelle accept af indreisen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« stadig er gyldigt, såfremt udreisen fra den pågældende medlemsstat endnu ikke har fundet sted, eller mister »visummet« uanset den udeblevne udrejse sin gyldighed på det tidspunkt, hvor en ansøger endeligt opgiver sit forehavende om at ville rejse til en anden medlemsstat? d) Indebærer den omstændighed, at ansøgeren opgiver sit forehavende om at ville rejse til den medlemsstat, der oprindeligt var tænkt som destination, at der er tale om, at der er begået svig, efter at »visummet« er udstedt, som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 12, stk. 5, således at den medlemsstat, der har udstedt »visummet«, ikke er ansvarlig? Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares benægtende: e) Skal formuleringen »[at en ansøger] ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland« i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, fortolkes således, at der under de nævnte særlige forhold i hovedsagerne ikke skal antages at foreligge en ulovlig passage af den ydre grænse?</p>			
--	--	--	--	--